

Nettelbladt

De limitibus
inter
philosophiam
et
jurisprudentiam.

1737

St. g. I. num. 155
A. A.

6
DISSE
DISSERTATIO EPISTOLICA,
DE
LIMITIBVS
INTER
PHILOSOPHIAM ET JVRISPRV-
DENTIAM.

S. 4.
QVA
VIRO MAGNIFICO,
CONSULTISSIMO EXCELLENTISSIMO
DOMINO
JOHANNI PETRO
SCHMIDT,

ICTO FAMIGERATISSIMO DOCTORI ET
PROFESSORI IVRIS PUBLICO ORDINARIO,
PATRONO AC PRAECEPTORI DEMISSE
COLENDO,

FASCES RECTORALES

A. O. R. CIC 1557. d. XXII. OCTOBR.

SOLENNI RITV TRADITAS

FELICES APPRECATVR

DANIEL NETTELBLADT,
PHIL. AC I. V. STVD.

ROSTOCHII,
Typis IOANN. IAC. ADLERİ, SERENISS. PRINC. & ACAD. Typogr.

F 2184

KÖNIGRIED
UNIVERS.
ZV HALLE

ET si satis audacter, parumque verecunde **VIR**
MAGNIFICE, PATRONE DEMISSE COLENDE,
facere videar, quod hasce plagellas TIBI sacras cu-
piam, cum tamen nihil contineant, **TVA** dignum
perlustratione, certa tamen, **TVA** singulari nixus
humanitate, me tenet spes, **TE** lineolas hasce nihilo tamen se-
cius ea esse acceptum fronte, qua soles omnia, quae a dedi-
tissimis **TVI NOMINIS** cultoribus proficiscuntur, id est, sere-
na atque explicata. Cum enim hodie, quod felix faustumque
sit! insignia Rectoralia TIBI traduntur, quis est Musarum
alumnus? qui non ex eo insignem percipit laetitiam; ita &
principue ego cum tanta, erga **TE**, **TVAMQVE FAMILIAM**
SPLENDIDISSIMAM mea est observantia, quanta, quanta illa
esse, cum summa est, solet, magno perfusus sum gaudio.
Non potui igitur non, quin TIBI hoc, in imo peccore con-
ceptum gaudium, publice testarer; quoniam vero **TVA** non
permittit humanitas, ut merita **TVA**, & quam muneris novi
capax sis fungendi multis recensem, mecum constitui brevi-
bus, & quantum vires permittunt, inquirere, in limites inter
Philosophiam & Jurisprudentiam.

§ I. Omnia quae cognoscimus vel ex ratione, vel ex revelatione sunt haurienda. Revelatio vero est vel divina i. humana. Ex hoc fundamento distinguitur omnis eruditio in divinam & humanam. Omnia ea quae ex revelatione divina nobis innotescunt, singularem constituunt eruditionis partem quae dicitur, *Theologia*. Ea vero quae per sanam rationem eruere possumus, generatim *Philosophiae* nomine insigniuntur. Quae vero ex revelatione humana cognoscimus, etiam singularem eruditionis constituunt partem, quae nobis *Historiae* nomine venit, & res praeteritas maximam partem respicit.

§ II. Prout vere omnes eruditionis partes commune aliquod vinculum habent, quo invicem cohaerent, & quo ab uno quasi capite ductae animantur; ita praecipue *Philosophia* cum omnibus eruditionis partibus est connexa, suppediat enim caeteris principia generalia, ad ratiocinandum, de rebus ad facultates suas pertinentibus, & est fundamentum, cui caeterae Facultates sunt superstructae. Quanto itaque praestans fundamentum est illo, quod illi superstructum, principium principiato, eo minus etiam *Philosophiam* caeteris Facultatibus ancillari dici potest, id quod pluribus ostendit ILL. WOLFFIUS in Horis Subsecivis Marpurgensis Anni 1729. Trimestr. Brumal. Num. 3. cuius verba finalia hic adducere placet: *Quamvis enim propterea Facultas Philosophica, non satis commodo sensu, ancilla Facultatum superiorum dicatur, quod ipsis praebeat principia, quibus quac parum sunt, & clariora sunt, adeoque ancilla appelletur, quatenus dominac alias in tenebris ambulaturae faciem praeferat, ne forte labatur. Philosopho tamen perinde est, quoconque nomine quid appelletur, modo de veritate rei constet.*

§ III. Sit huius rei quicquid sit, sufficit *Philosophiam* continere principia generalia reliquarum eruditionis partium, cum vero etiam *Jurisprudentia* specialem sibi vindicat eruditionis partem, illius quoque est principium, sunt itaque etiam limites inter has eruditionis partes; Haec sunt de quibus in sqq. pluribus agendum.

§ IV. Vi-

§ IV. Vidimus § II. omnia, quae ex sana ratione cognosci possunt, generatim Philosophiae nomine insigniri iam vero speciatim est indicandum, quid sit Philosophia? & respondeo cum ILL. WOLFFIO est: *Scientia possibilium qua talium.*

§ V. Scio equidem multa contra hanc definitionem moneri, quemadmodum etiam adhuc nuperrime Cl. M. CLAVDIVS in peculiari Diff. sub titulo: *Singularia reformationis Philosophicae. Wolffiana de definitione Philosophiae habita Vitemb. A. 1737.* multis illam laborare vitiis variis, sed levibus admodum, argumentis probare studuit. Cum vero tantum notiones, in hac definitione occurrentes, recte riteque evolvuntur, satis apparet illam ab omnibus vitiis esse immunem, plerasque enim obiectiones ex eo profluxisse videntur, quod multi quid ILL. WOLFFIVS per scientiam, quid per possibile volit intelligi, aut non potuerunt, aut quod proprius est fidem, noluerunt capere, sunt verba Cel. BAVMEISTERI in *Philosophia definitiva. P. I. § 4. Obs. I.*

§ VI. Per scientiam ILL. WOLFFIVS intelligit: *habitum mentis asserta sua ex principiis indubitatis, nexus syllogistico seu concatenato deducendi.*

§ VII. Possibile dicitur *quod nullam involvit contradictionem, neque ex parte rei producenda, neque ex parte rem producentis.*

§ VIII. Ad verba: *qua talium quod attinet, his non opus esse mihi videtur, quoniam vocabulum scientiae, hoc iam includit, & tantum adiiciuntur, ut statim eo melius sensus definitionis appareat.*

§ IV. Evolutis itaque, quantum paginæ angustia permetit, notionibus, quis non facile videt, hanc Philosophiae definitionem, omni ex parte convenire, cum illa veterum: *Philosophia est rerum divinarum atque humanarum notitia, & causarum, quibus haec continentur.* Quid enim per res divinas & humanas aliud intelligunt veteres Philosophi, quam possibilia, & per causas res cognoscere nihil aliud est; quam indicare ra-

tionem sufficientem, cur res ita sit, & non aliter, sive quod idem est, habere scientiam alicuius rei. Conf. Cel. BAVMEISTERI Philosophia definitiva. P. I. § 4. Obs. 2. Not. γ.

§ X. Si vires entis alicuius existentis quidem sufficientiunt, ad effetum aliquem producendum, necessaria autem virium applicatio impeditur, vocatur haec Possibilitas vel Impossibilitas moralis. Ita e. g. Proximum occidere est impossibilitas moralis, vires quidem sufficientiunt ad effetum hunc producendum, sed necessaria virium applicatio legibus impeditur.

§ XI. Quod moraliter possibile dicitur iustum, quod vero moraliter impossibile, iniustum. Et hic iusti atque iniusti conceptus non differt ab eo, quo iustum dicitur quod legibus est conforme; iniustum vero quod legibus est disforme. Quod enim legibus est conforme id etiam moraliter possibile, quoniam vires nonsolum sufficientiunt, ad illud producendum, verum etiam applicatio non impeditur, & ita vice versa.

§ XII. Priusquam indicare possum quid sit Jurisprudentia praemonendum esse duco, duplice illam considerari posse modo, vel ita, ut per se est, quando abstrahitur a Philosophia, vel ita ut vulgariter sumitur, quando illam consideramus, tanquam coniunctam, cum Philosophia.

§ XIII. In priori sensu est: Notitia terminorum quibus IC*i* vtuntur, & legum huius vel illius reipublicae; & ita, prout quilibet facile videt, constituit peculiarem historiae partem, quae in eo praecipue versatur, ut inquiramus quibus legibus hic vel ille populus vtatur, hoc enim ex sana ratione cognosci nequit, sed potius, ex revelatione aliorum est hauriendum (§ II.)

§ XIV. Quando vero in posteriori significatu sumitur, definienda erit per: Scientiam moraliter possibilium in hac vel illa republica.

§ XV. Haec, quam de Jurisprudentia dedimus, definitio fere eadem est cum illa quam exhibit IMPERATOR in § I. de I & I. quod sit: Divinarum atque humanarum rerum notitia,

notitia, iusti atque iniusti scientia. Verba initialia huius definitionis pertinent ad definitionem Philosophiae veterum §IX. quoniam vero per res divinas & humanas nihil aliud intelligi potest, quam possibilia (§ cit.) patet cur loco harum vocum, in definitione suppeditata posuerim possibilis: cum vero iustum & iniustum dicitur moraliter possibile & impossibile, (§ XI.) etiam ex hac parte, haec definitio cum priori convenit; moraliter enim impossibile, sive iniusti, in definitione etiam fieri mentionem, non opus esse iudico, quoniam quando scimus quid moraliter possibile, scimus etiam, vi oppositorum, quid moraliter impossibile. Verba in hac vel illa republica quidem non reperiuntur, in definitione quam IMPERATOR dedit, interim tamen illa necessario adiicienda esse mihi videtur, quoniam per illa praesertim Jurisprudentia distinguitur a Philosophia. Quicquid enim in genere moraliter possibile, ex Philosophia cognoscere possumus, quod vero praesertim in hac vel illa republica moraliter possibile, nemo ex Philosophia indicare valet, dependet enim hoc ab vniuerscuisque Legislatoris libero arbitrio.

§ XVI. Ratio est id unde intelligitur cur alterum sit.

§ XVII. Quod in se continet rationem alterius dicitur Principium; illud vero in quo continetur Principiatum.

§ XVIII. Si ex variis vnum continet rationem sufficientem cur alterum sit, adeat nexus.

§ XIX. Inter principium & principiatum semper est nexus, quando enim vnum continet rationem alterius adeat nexus, (§ praec.) principium vero continet rationem principati (§ XVII.)

§ XX. Limes est id, ultra quod nihil amplius in re quadam consipi licet.

§ XXI. Inter res connexas semper sunt limites, ad omnem nexus enim requiruntur varia (§ XVIII.) vnum ex his variis continet rationem cur alterum sit; alterum vero est illud,

iud, in quo continetur; si igitur in altero variorum omnia
mihi concipio, quae ex ratione sufficiente concipi possunt, in-
ter res connexas sunt limites (§ XVIII.)

§ XXII. Philosophia est scientia possibilium (§ IV) cum
vero etiam quaedam possibilitas dicitur moralis (§ X) ex Phi-
losophia cognoscimus, quid sit moraliter possibile (per Princ.
Log.)

§ XXIII. Moraliter possibile & impossibile sunt contra-
dictorie opposita; cum itaque ex Philosophia cognoscere pos-
sumus, quid sit moraliter possibile, (§ praec) etiam quid mo-
raliter impossibile illa nos edocet. (per Princ. Log.)

§ XXIV. Moraliter possibile & impossibile dicitur iustum
& iniustum (§ XI) E. per Philosophiam nobis acquirimus
Scientiam iusti & iniusti (§ XXII. & XXIII.)

§ XXV. Jurisprudentia per se considerata, est tantum
notitia terminorum quibus Icti vtuntur & legum huius vel
illius reipublicae (§ XIII) quando itaque scire volumus an lex
sit iusta vel iniusta, hoc ex Philosophia est hauriendum.

§ XXVI. Intelligimus itaque ex Philosophia an aliquid
sit iustum vel iniustum (§ praeced) & ideo patet continere ra-
tionem Jurisprudentiae (§ XVI.)

§ XXVII. Est itaque Principium Jurisprudentiae, quae
illius Principiatum (§ XVII.)

§ XXVIII. Cum inter principium & principiatum est
nexus (§ XIX) etiam Philosophia & Jurisprudentia sunt con-
nexa. (§ praec.)

§ XXIX. Inter res connexas semper sunt limites (§ XXI)
itaque Philosophiam inter, & Jurisprudentiam etiam sunt
limites.

§ XXX. Philosophia & Jurisprudentia per se spectata di-
versa habent principia; ita enim Philosophiae principium est
sana ratio, Jurisprudentiae vero revelatio humana (§ II); & ex
his

his facile patet in quo confistant limites inter has eruditionis partes.

§ XXXI. Extra illud, quam quod ex ratione cognoscimus, nihil in Philosophia nobis concipere possumus, quoniam sana ratio est illius principium, & ideo est limes Philosophiae (§ XX.)

§ XXXII. Eadem etiam ob rationem, quoniam in Jurisprudentia in se spectata, extra illud, quam quod ex revelatione aliorum nobis innotescit, etiam nihil nobis concipere possumus, revelatio humana est limes Jurisprudentiae.

§ XXXIII. Quando itaque hae eruditionis partes, tanquam coniunctae considerantur, facili negotio indicare possumus quae ad Philosophiam, quae vero ad Jurisprudentiam pertinent. Quod enim ex sana ratione cognoscere possumus, ad Philosophiam, quod vero ex corpore Juris vel aliis libris, qui continent leges alicuius reipublicae discere debemus, ad Jurisprudentiam est referendum.

§ XXXIV. Ex his dictis facile elucescit, Jurisprudentiam quando illam consideramus, tanquam coniunctam cum Philosophia recte definiri (§ XIV) per scientiam moraliter possibilium in hac vel illa republica. Quid enim in genere moraliter possibile, cognoscimus ex Philosophia, quid vero in hac vel illa republica e. g. Romana moraliter possibile ex Corpore Juris Romani est addiscendum.

§ XXXV. Et hoc non obscure etiam indicat IMPERATOR in l. 9. ff de J & J, quando, *Jus civile*, inquit, *est quod quisque populus sibi ipse constituit, & eo opponitur J G quod ratio naturalis inter omnes constituit & apud omnes aequa custoditur.* Quod enim quisque populus sibi ipse, ex Jurisprudentia; quod vero ratio naturalis inter omnes, constituit, ex Philosophia cognoscimus.

§ XXXVI. Quoniam exempla rem illustrant, unicum

B

adiici-

adiūciam. Introductis Jure Gentium dominiis, furtā ipso iure naturali sunt illicita; ex Philosophia itaque cognoscimus furtā esse punienda. Jurisprudentia vero certam furti determinat poenam, quae pro diversitate rerum publicarum etiam est diversa; dependet enim a cuiuscunq[ue] legislatoris libero arbitrio, qua poena transgressores huius legis in sua republica affici velit, & ita ex hoc uno praecepto philosophico, variae oriuntur leges civiles. Ita apud Haebreos, quibus legem forensem ipse tulerat DEVS, furtā quadruplo, aut quintuplo Iuebantur. Romani restitutionem dupli, tripli, & quadupli furibus iniungebant, quamvis etiam criminaliter J. R. ex furto agi poterat, l. vlt. ff. de Furtis, & praeterea furtum destinguebant, in manifestum, nec manifestum, oblatum, conceptum prohibitum, non exhibitum. Moribus vero nostris actiones in duplum aut quaduplum fere ubique cessant, sed per Const: Criminal. Art. LXII. furum masculorum gula laqueo frangitur, foeminae suffocantur in aquis, vt taceam plures huius poenae determinationes, quae in aliis rebus publicis paſſim obtinent.

§ XXXVII. In hoc suppeditato exemplo Philosophia & Jurisprudentia concurrunt. Ratio cur furtum est puniendum desumenda ex Philosophia, quoniam nempe per J. G. dominia rerum sunt introducta; si vnum continet rationem, cur alterum sit adeſt nexus (§ XVIII.) vidimus itaque etiam in hoc exemplo, Philosophiam & Jurisprudentiam esse connexam; ubi adeſt nexus, adſunt etiam limites (§ XXI) sunt itaque etiam hic limites. Vidimus supra (§ XXXIII) illud quod ex ratione cognoscimus, pertinere ad Philosophiam, quod vero ex revelatione aliorum nobis innotescit ad Jurisprudentiam, & in eo confiſſere limites, inter has eruditio[n]is partes, haec quando applicantur ad datum exemplum, limites facili negotio cognoscere possumus. Per sanam rationem de furto nihil aliud cognoscere possumus, quam esse moraliter impossibile, & ideo pun-

puniendum, cum vero limes est id, ultra quod nihil amplius in re quadam mihi concipere possum (§ XX) hic est limes Philosophiae. Cognoscit quidem Philosophus posse furtum varie distingui, & potest etiam facile, certam furti poenam determinare, hoc vero libero arbitrio cuiusvis legislatoris relinquit. Caetera pertinent ad Jurisprudentiam, ex illa enim cognoscimus, quomodo furtum distinguatur, & quaenam in hac vel illa Republica poena sit constituta. Ictus Romanus itaque, debet habere notitiam distinctionum furti in manifestum nec manifestum oblatum &c. & fures pro diversitate circumstantiarum, duplum, triplum, vel quaduplum restituere debere.

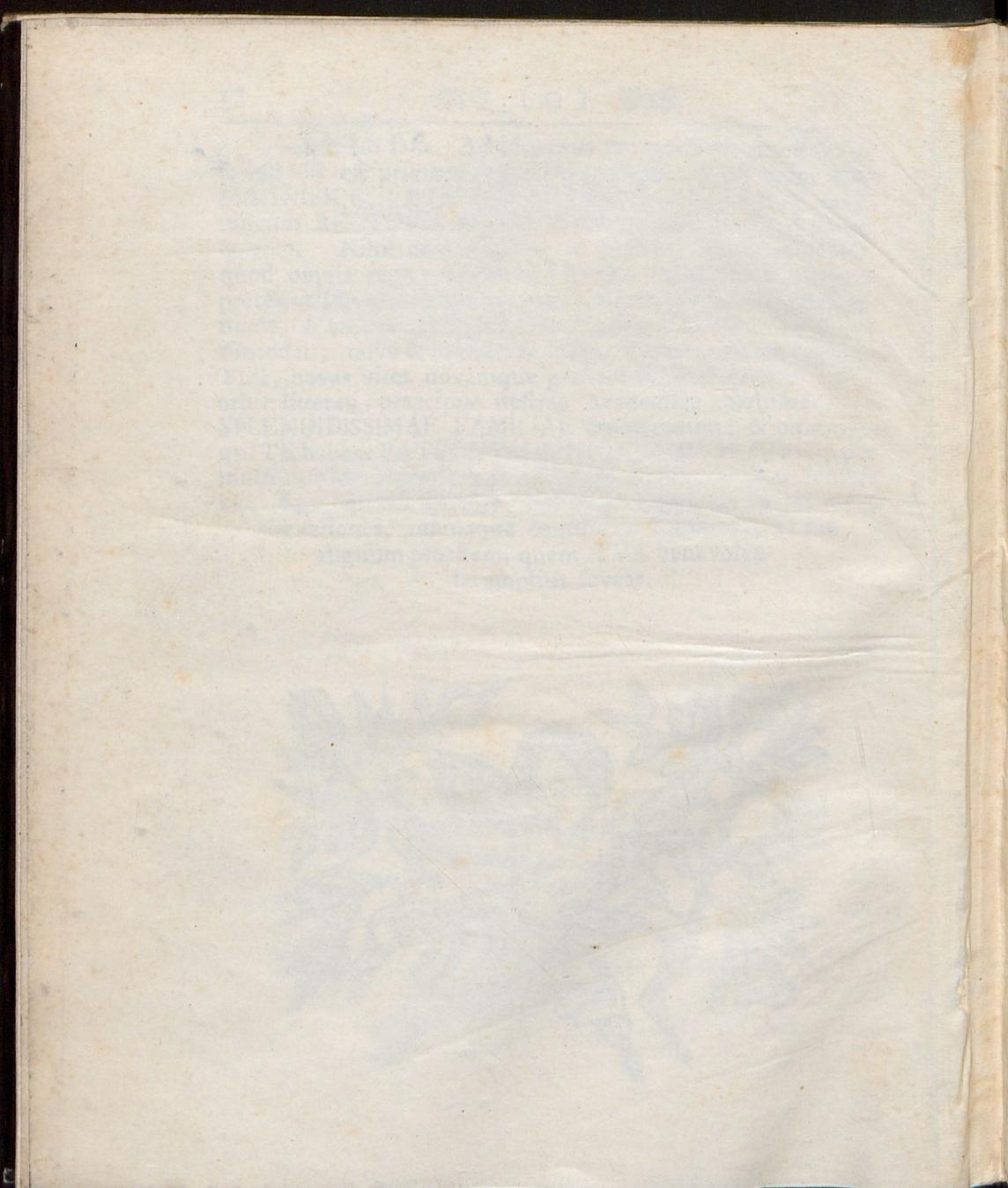
§ XXXVIII. Consideratis itaque limitibus, quae sunt Philosophiam inter & Jurisprudentiam, ex his dictis etiam non obscure apparet, quantus Philosophiae in Jurisprudentia sit usus. Quam ieiuna enim & sterilis disciplina est Jurisprudentia, quando cum Philosophia non est coniuncta, est enim tantum nuda, terminorum quibus icti vntuntur, & legum huius vel illius Reipublicae, notitia; quam & homo non eruditus, facile sibi acquirere potest, & quae parit leguleios, qui non nisi multarum legum principia uno spiritu recensere, & ad singula Bartolum, Baldum, & nescio quae alia, pudenda seculis nomina, obvertere didicerunt. Longe vero alia & multo praestantior atque serenior est Jurisprudentiae facies, quando coniungitur cum Philosophia, tum enim est scientia moraliter possibilium, in hac vel illa Republica. Quamvis enim quis omnes leges, in illa republica, in qua vivit memoria teneat, hoc tamen non sufficit, potest enim facile emergere casus in legibus non definitus, leges enim ita scribi non possunt ut omnes comprehendant casus, & tum semper ad Philosophiam est recurrendum, vnde os illud Romanorum aureum sapientissimus CICERO in Orat. I. de LL. ea notatu digna nobis reliquit verba: *non a Praetoris edicto neque ex LL. XII. Tabb. sed penitus ex intima Philosophia iuris disciplina est haurienda.*

B 2

Sed

Sed de his satis. Ad id potius me converto, quod huius
scriptionis est primum atque praecipuum, TIBI enim VIR
MAGNIFICE, PATRONE AETERNUM COLENDE mag-
nificum RECTORIS ACADEMIAE munus, gratulari debeo
& volo. Nihil vero aliud agere possum, quam SVMMO,
quod omnia regit, NVMINI, sanctas indefinenter allegare
preces, vt TE, in corrupta corporis sanitate, perpetua animi fere-
nitate, & exoptata felicitate, in omnibus actionibus TVIS frui
concedat; novo & muneri & oneri, humeros accommodanti
TIBI, novas vires novamque gratiam suffundat; & in totius
orbis litterati, praecipue nostrae Academiae emolumentum,
SPLENDIDISSIMAE FAMILIAE ornamentum, & omnium,
qui TE habent PATRONVM BENIGNISSIMVM, solatium per
multorum annorum seriem, fospitem atque incolumen conser-
vet. Ego, quoad spiritus, hos meos regit artus omnes meas
cogitationes, omniaque consilia eo conferam, vt me
dignum praestem, quem TVA benevolen-
tia amplius foveas.

FC 2184

ULB Halle
005 461 685

3

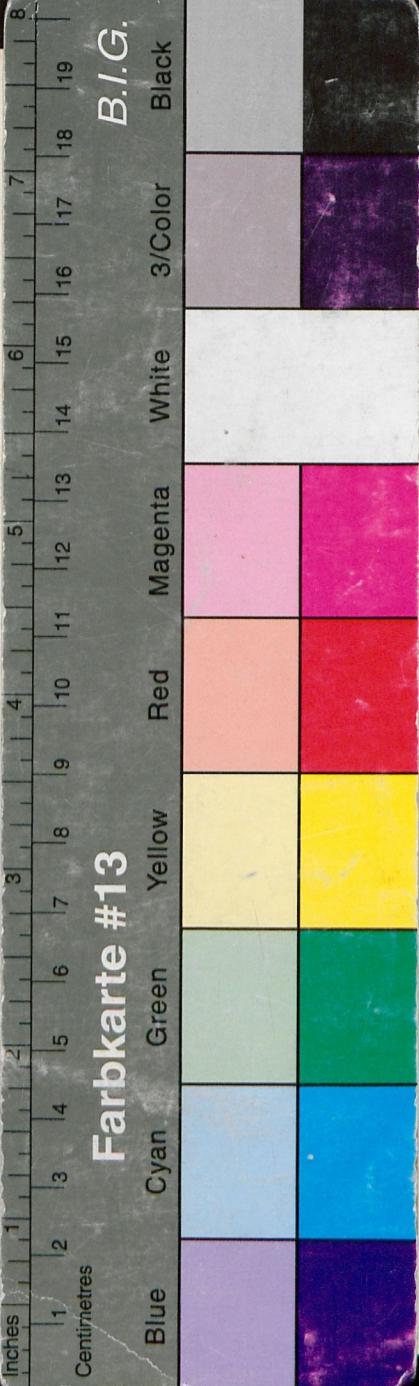

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt

urn:nbn:de:gbv:3:1-461715-p0020-7

DFG

B.I.G.

St. J. I. num. 15
ch. set

6
DISSERTATIO EPISTOLICA,
DE
LIMITIBVS
INTER
PHILOSOPHIAM ET JVRISPRV-
DENTIAM.

J. A.
QVA
VIRO MAGNIFICO,
CONSULTISSIMO EXCELLENTISSIMO
DOMINO
JOHANNI PETRO
SCHMIDT.

ICTO FAMIGERATISSIMO DOCTORI ET
PROFESSORI IVRIS PUBLICO ORDINARIO,
PATRONO AC PRAECEPTORI DEMISSE
COLENDO,

FASCES RECTORALES

A. O. R. c. 1000 XXXVII, d. XXII. OCTOBR.

SOLENNI RITV TRADITAS

FELICES APPRECATVR

DANIEL NETTELBLADT,

PHIL. AC I. V. STVD.

ROSTOCHII,

Typis IOANN. IAC. ADLERİ, SERENISS. PRINC. & ACAD. Typogr.

Fr 2184

